

številka 3 | december • 2018

Vincencijeva pot

Glasilo vincencijanske družine

Praznovanje zlatega jubileja revije Prijatelj
Festival vincencijanskega filma
Živa kultura

»Vincencijanska družina – kdo smo in kje se nahajamo?«

Misijonska družba – lazaristi (CM)

Skupnost duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: **Franc Rataj CM**

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/230-24-64

E-pošta: cm.provincialat@rkc.si

Spletna stran: <http://www.lazaristi.si>

Hčere krščanske ljubezni – usmiljenke (HKL)

Skupnost sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je služenje najbolj potrebnim in ubogim.

Vizitatorica: **s. Francka Saje**

Naslov skupnosti: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 01/562-90-10

E-pošta: hkl.provincialat@rkc.si

Spletna stran: www.usmiljenke.si

Marijine sestre čudodelne svetinje (MS)

Skupnost je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je skrb in pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: **s. M. Irma Makše**

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/422-46-50

E-pošta: ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si

Spletna stran: <http://marijine-sestre.rkc.si>

Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: **Simona Stegne**

Naslov: Plečnikov podhod 1, 1000 Ljubljana

Telefon: 040/753-425

E-pošta: info@drustvo-vzd.si

Spletna stran: www.brezdomec.si

Marijanska vincencijanska mladina (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen združenja je, da bi mladi v vsakdanjem življenju uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: **s. Vlasta Tacer**

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 031/503-011

E-pošta: mvm.slovenija@gmail.com

AMM – Otroci Brezmadežne (OB)

Laiško združenje, ki povezuje otroke in odrasle.

Namen: čiščenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Naslov združenja: Dom sv. Jožef, Plečnikova 29, 3000 Celje

Odgovorna oseba: **Franc Rataj CM**

Naslov: Trg 7. julija 8, 8259 Dobova

Telefon: 041/723-691

E-pošta: franc.rataj@gmail.com

Spletna stran: www.amm-brezmadezna.rkc.si

Vincencijeva družina

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: **Monika Klačnja**

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/505-10-66

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

Anin sklad

Ustanova, katere člani so odločeni, da bodo številčnejšim družinam stali ob strani in poskušali nositi del bremena, ki ga nosijo stariši teh družin.

Vršilka dolžnosti predsednice: **s. Hermina Nemšak FBS**

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/231-56-08

E-mail: ustanova.anin.sklad@gmail.com

Spletna stran: <http://www.anin-sklad.si>

Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov (KBBI)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil oče Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: »Vstani in hodí«.

Voditelj: **Tone Planinšek**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 041/384-324

E-pošta: tone.planinsek@guest.arnes.si

Spletna stran: <http://bratstvo.si>

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: **Tilen Princič CM**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/431-13-50

E-pošta: ravnatelj.sdv@gmail.com

Spletna stran: sdv.lazaristi.si

Uvodnik

s. Francka Saje HKL

Dragi bralci in bralke Vincencijeve poti!

Tako kot september, ko slavimo god našega sv. Vincencija, je za vso vincencijansko družino prazničen mesec tudi november, saj 27. praznujemo Marijo s čudodelno svetinjo, 28. pa god sv. Katarine Labouré, ki je bila deležna izredne milosti Marijinega prikazanja in razodetja čudodelne svetinje. Usmiljenke pa za tema dvema prazničnima dneva obhajamo še tretjega – naš ustanovni dan. Ti dnevi nas lepo uvedejo v adventni čas, ko Brezmadežna sije v posebni luči pričakovanja rojstva »Kralja, ki prihaja«. 27. november je tudi rojstni dan usmiljenke sestre Leopoldine Jožefe Brandis, ki je leta 1852 pripeljala prve sestre v Ljubljano in leta 1878 ustanovila Bolniška dekleta – Družbo Marijinih sester čudodelne svetinje. O s. Leopoldini se je v Vincencijevi poti že pisalo, tokrat pa nam bo predstavljen film o njej. V tej številki revije, ki je pred nami, so nanizani še drugi dogodki in dejavnosti, ob katerih se lahko veselimo živosti in pestrosti vincencijanske karizme v različnih vejah naše velike družine. Predstavljene osebnosti pa naj nas navdihujejo in vzpodbujajo na naši osebni poti za Jezusom v služenju bližnjemu. Lepo bo tudi, da se ob izidu te letošnje zadnje številke Vincencijeve poti v imenu nas vseh zahvalim obema urednikoma Mihu in Zlatku ter vsem drugim sodelujočim za ves vložen trud in čas v pripravo te naše skupne revije. Naj jim bo naša pohvala za njeno bogato vsebino in lep izgled najlepše priznanje in zahvala.

Dovolite, da to priložnost izkoristim še za delitev veselega obvestila, da bo leto 2019 za nas usmiljenke jubilejno, saj se bomo veselile in zahvaljevale za 100 let obstoja Slovenske (prej Jugoslovanske) province. Da bo naše praznovanje še lepše, člani vseh vej vincencijanske družine pri nas, kot tudi vse naše sodelavce in prijatelje, povabimo, da se nam pri njem pridružite. Kaj več o njem bo v prihodnji številki Vincencijeve poti, vsi pa si že zdaj označite na koledarju soboto, 27. april 2019, ko bo osrednje praznovanje v Domu sv. Jožef v Celju.

Blagoslovljen božič in prihajajoče novo leto!

V tej številki lahko preberete:

- 2** Srečal sem Jezusa
- 4** Vincencijev dan
- 8** Praznovanje 25-letnice
- 10** Festival
vincencijanskega filma
- 14** Utrinki MVM
- 26** Martinovanje 2018
- 36** Od grofične do služabnice

Revija Vincencijeva pot

Letnik XII, številka 3

Urednika:

Zlatko Novak, Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Franc Rataj CM

Lektoriranje:

Jurij Devetak CM

Oblikovanje in prelom:

**Oroš Čanžek s.p. fotografiranje
porok in grafično oblikovanje**

Izdaja:

Študentski dom Vincencij

Tisk: **tiskarna Atelje 64 d.o.o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot Tabor 12,

1000 Ljubljana

Telefon: **041 628 863**

Elektronska pošta:

novak.zlatko@gmail.com

Fotografija na prvi strani: *uprizoritev*

božičnice, ki jo pri Sv. Jožefu v Celju vsako leto pripravijo mladi iz župnije z Jožetom Planinškom; foto: Lea Lokovšek

Število izvodov: **1250**

Glasilo je namenjeno interni uporabi

Prispevke in pripombe lahko uredništvu pošiljate na elektronski naslov: **novak.zlatko@gmail.com**

Če želite prejemati revijo **Vincencijeva pot**, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Srečal sem Jezusa

Anton Stres CM

Za nas kristjane vera ni verjetje v nekega nedoločenega in nepoznanega Boga, ampak je Pot k veri Jezus Kristus. Vera je torej najtesneje povezana s srečanjem s Kristusom. Te besede: »srečati Kristusa« slišimo pogosto. Včasih si z njimi ne znamo veliko pomagati, ker Kristusa ne moremo srečati tako, kot srečamo znanca na cesti. Pa saj tudi tisto srečanje na cesti ali ob kavici ni vedno pravo srečanje. Srečati nekoga v polnem pomenu pomeni doživeti ga kot nekaj posebnega, enkratnega, kot nekoga, ki naredi na nas globok vtis. Če imamo možnost in srečo, da lahko v pogovoru ta vtis še poglobimo, preverimo in utrdimo, takega človeka sprejmemo za prijatelja, ki ga občudujemo, ki nam veliko pomeni, na katerega veliko damo in nam tudi ni vseeno, kaj si on misli o nas. Če take vzajemnosti ni, smo žalostni, razočarani, ponižani, zavrženi. To je srečanje. Srečanje je začetek prijateljevanja ter vedno širše in globlje povezanosti.

Na to vrsto srečanja mislim, ko rečem, da sem srečal Jezusa. Kdaj se je to zgodilo, natančno ne vem, ker se ni zgodilo naenkrat, ampak se je dogajalo postopoma. Bilo je v letih moje priprave na duhovništvo v Misijonski družbi. Bilo se je treba odločiti. Odločitve tudi ni bilo mogoče odlašati, kot stori kdo, ki odločitev odlaga v nedogled. Tako odlašanje z odločitvijo je zelo nevarno, ker lahko pripelje v neko trajno neodločenost in polovičarstvo.

Zelo kmalu sem spoznal, da se mi odpirata samo dve poti in da jih več ni. Ni jih neomejeno veliko. Ali Jezus Kristus ali nič. Ta »nič« je pomenil životariti iz dneva v dan, si poiskati in najti kaj lepega ali prijetnega »za sproti«, da se lažje preživi, vendar še vedno v zavesti, da »to ni to« in da česa takega, kar bi zaslužilo popolno predanost in navdušenje, sploh ni. Seveda me je zanimalo marsikaj. Nisem mislil, da znanost, lep poklic, družbena dejavnost za kaj dobrega in plemenitega, lepa doživetja v družini in med prijatelji niso nič vredne stvari. Nikakor ne. Pač pa sem vedel, da vse to lepo v življenju kliče po še nečem večjem, da morajo vse te lepe stvari v življenju imeti nek zadnji temelj, zadnje poveljavljenje, pa tudi zadnjo obljubo večnosti in večnega smisla. Vse to se mi je odkrilo z Jezusom in v Njem.

Spoznal sem tudi, da ima verovanje v Jezusa svojo razumsko utemeljenost. To niso izmišljene zgodbe. Predvsem pa sem spoznal enkratnost ljubezni, ki jo je On oznanjal, zanjo jamčil in jo sam živel. To je zastonska ljubezen, kakor jo lahko ima samo Bog. Bog je namreč tako popoln, da nima nobene potrebe in zato tudi ne nobenega interesa, da bi s sebičnostjo pokvaril svoj odnos do nas. To je bilo zame odkritje nečesa največjega in najvišjega. Več kakor to si ni mogoče zamisliti. Popolna, čista zastonska ljubezen, ki je kakor sonce,

ki ne more ne sijati, četudi nima od tega nič. Čista dobrota, ki se razdaja iz lastnega preobilja.

Na osnovi tega sem lažje sprejemal, da Jezus daje nekatera težka, nepričakovana in presenetljiva naročila, kot je odpuščanje sovražnikom, vračanje z dobrim za hudo, posnemanje nebeškega Očeta, ki daje, da sije sonce in pada dež za vse enako, dobre in hudobne, ali povsem nesebično dajanje, kakor je tisto, ko je treba povabiti na obed take, ki nimajo s čim povrniti. Zaradi sebičnosti in trgovske žilice, zaradi katere nočemo nikoli imeti izgube, če že ni dobička, se nam zdijo Jezusova naročila pretirana in jih zato ne jemljemo resno. So pa edino, kar je normalno za Boga. Zato

ostajajo naša najvišja norma. Temu se ne moremo izogibati z izgovorom, da nismo Bog. To je sicer res, vendar je »Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,5) in nas postopoma usposablja za posnemanje Boga samega.

S tem, kar je delal in učil Jezus, se čisto preprosto ne more primerjati noben drug nazor ali verstvo. To ne pomeni, da je zaradi tega vse lahko in brez težav. Pomeni pa tisto, kar je izpovedal apostol Peter, ko je Jezus vprašal apostole, ali ga nameravajo zapustiti tudi oni, kot so to storili mnogi drugi njegovi dotedanji sopotniki: »Gospod, kam pa naj gremo? Samo ti imaš besede večnega življenja ...« (Jn 6,68). ■

Naša vera je najtesneje povezana z osebnim srečanjem s Kristusom

Vincencijev dan 2018

Rok Žlender CM

Leto se je zavrtilo naokrog in znova smo se na septembrsko soboto, točneje 22. septembra 2018, zbrali člani Vincencijanske družine na zdaj že tradicionalnem Vincencijevem dnevu. Tokrat so nas prijazno gostile sestre usmiljenke v Šentjakobu. Srečanje se je pričelo ob 10. uri v cerkvi sv. Jakoba z molitveno uro pred izpostavljenim Najsvetejšim, ki so jo pripravili člani Marijanske vincencijanske mladine (MVM). Prisluhnili smo razmišljanjem sv. Ludvika Grignona Montfortskega, velikega častilca device Marije. Duhovnemu okrepčilu je sledil klepet ob kavi in čaju na sestrskem dvorišču.

Vreme nam ni bilo pretirano naklonjeno, ves čas se je namreč po malem pripravljalo k dežju. No, deževati je pričelo ravno ob pravem času, da smo se podvzivali in pohiteli nazaj v cerkev, kjer je bilo na vrsti predavanje p. Branka Cestnika ob okrožnici *Hvaljen, moj Gospod* (Laudato si). Govornik je med drugim izpostavil povezanost med skrbjo za okolje in skrbjo za sočloveka. Posebej se mi je vtisnila v spomin misel o krščanstvu kot »mistiki odprtih oči« za razliko od nekaterih vzhodnjaških religij. Da, težko se je imeti za kristjana in obenem imeti oči zaprte za sočloveka ...

Člani velike vincencijanske družine so srečanje v Šentjakobu ob Savi pričeli z molitveno uro, v organizaciji mladih iz MVM

Duhovni bratje in sestre sv. Vincencija so se duhovno bogatili na Vincencijevem dnevu

Ob 13. uri je sledila sveta maša, ki jo je ob somaševanju preostalih lazaristov in bolniškega duhovnika Mira Šlibarja daroval vizitator slovenske province Misijonske družbe Franc Rataj. Božja beseda je nagovarjala. Sv. Pavel nas je opomnil, da nismo bili poklicani najboljši in najplemenitejši, ampak si je »Bog izbral tisto, kar je v očeh sveta slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno« (1 Kor 1,26-31). 25. poglavje Matejevega evangelija pa je pred nas postavilo poslednjo sodbo in kriterij, po katerem bomo sojeni – po delih usmiljenja do bližnjega. Smo slabotni, da, a vendar smo poklicani služiti slabotnim! A kako, ko pa sami ne zmoremo? Tako, da se zgledujemo po Petru, ki je dopustil Jezusu, da je sédel v njegov čoln in ravnal po njegovih besedah, kakor je v pridigi izpostavil vizitator. Gotovo temu zgledu želijo slediti mladi, ki so prav med sveto mašo prejeli rutice in postali člani MVM ter se zavezali, da se bodo zgledovali po Jezusu, Mariji in sv. Vincenciju. Ob tej priložnosti so sestre usmiljenke MVM-ju podarile čudovit Marijin kip.

Vincencijev dan smo zaključili z ogledom filma o sestri Leopoldini Brandis, ustanoviteljici Marijinih sester. Vsem, ki so sodelovali pri projektu, gredo pohvale za ves vložen trud. Uspeli so nam približati to veliko ženo svojega časa. Morda zgolj en izsek iz filma, ki nazorno prikaže naravo te svete sestre. Ko ji je nekoč neka sestra izročila pismo, v katerem je tožila o svojih težavah, je Brandisova pismo vzela in – pozor – iz njega izrezala besedico »jaz«. Včasih je morda res zagledanost v nas same in naše težave vzrok naše žalosti.

Ko potegnemo črto, lahko z gotovostjo rečemo, da je srečanje članov Vincencijanske družine uspelo. Posebna zahvala gre pripravljalnemu odboru (s. Tereziji Petrič HKL, s. Karmen Bastarda MS, Marku Jeromlu CM), ki je srečanje organiziral. Lepo je bilo videti nekatere obraze, ki jih sicer vidimo bolj poredko. Bog daj, da bi nas sv. Vincencij še naprej povezoval! ■

Bog kliče tudi danes

Rok Žlender CM

O d 19. novembra do 1. decembra 2018 je v Parizu potekalo prvo srečanje sobratov, ki spodbujajo in spremljajo razvojno pot duhovnih poklicev. Zbralo se nas je približno 70 lazaristov z vsega sveta. Praktično vsaka provinca, viceprovinca ali regija je imela svojega predstavnika. Cilj tokratnega dogodka je bil, če uporabim govorico srečanja, obnoviti »kulturo poklicanosti«. Gotovo cilj ni bil dati nekih instantnih rešitev, ampak poudariti, da se je potrebno najprej ozreti vase in se truditi za pristno življenje v Kristusu skladno z Vincencijevo karizmo. Začeti torej moramo tam, kjer je navadno najtežje – pri samem sebi.

Pričeli smo s ponedeljkovo večerno sveto mašo, ki jo je daroval vrhovni predstojnik Tomaž Mavrič CM. Urnik samega srečanja je bil ustaljen – jutranji molitvi in zajtrku so sledila dopoldanska predavanja, po kosilu in krajšem odmoru so bila na vrsti popoldanska predavanja, dan smo sklenili s sveto mašo in večerjo. Da, predavanja. Mnogo jih je bilo in mnoga so postregla z zanimivi informacijami. Od podatkov glede števila članov Misijonske družbe (trenutno je 3117 članov z večnimi zaobljubami, kar je 226 članov manj kot pred osemnajstimi leti), do prikaza svetopisemskega pogleda na poklicanost, pa vse do socioloških in psiholoških aspektov poklicanosti. Posebno nagovorljivo je bilo predavanje

o duhovnih poklicih v času nastanka Misijonske družbe. Vincencij si nikoli ni želel velike armade lazaristov, ampak »malo Družbo«, ki je pripravljena storiti vse za Božjo slavo. Velikopoteznost nikoli ni bila njegov stil, kvaliteti je vedno dajal prednost pred kvantiteto, pa čeprav na račun nekoliko manjših števil. Malo dobrih mož namreč zmore storiti več dobrega kot veliko povprečnežev.

V petek nas je na kratko obiskal in pozdravil misijonar Pedro Opeka CM, ki se je ravno takrat mudil v Parizu na predstavitvi svoje nove knjige. Vendar to ni bil edini slovenski obisk tisti dan. Ravno

Pri delu za nove duhovne poklice se je potrebno truditi za pristno življenje v Kristusu

Z leve Ivan Velimec, Rok Žlender in Sergij Penkivsky, bogoslovci Misijonske družbe, ki se na duhovniški poklic trenutno pripravljajo v Ljubljani

tiste dni je v materni hiši bival tudi kardinal Franc Rode CM, ki je vodil večerno sveto mašo in nas pri pridigi vzpodbudil, kako živeti kot lazaristi v 21. stoletju. Lahko rečem, da so se sobratje z vsega sveta obiska naših dveh rojakov zelo razveselili in radi pokramljali z njima.

Dan, ki sem se ga najbolj veselil, je bil torek, 27. novembra. Praznik Brezmadežne s čudodelno svetinjo. Imeli smo enkratno priložnost, da smo se udeležili svete maše v cerkvi pri sestrah usmiljenkah na Rue de Bac, prav tam, kjer se je leta 1830 Marija prikazala sv. Katarini Labouré. Bilo je zbrano in mirno, bilo je lepo. Molitev množice ljudi na kolenih, ki je prišla počastit Marijo z rožami, me je prevzela.

Naše srečanje se je končalo s sprejemom zaključnega dokumenta, v katerem smo

sprejeli določene sklepe in smernice za prihodnost. A naj sklenem z bolj osebno noto. Zadnji dan pred odhodom sem se v katedrali Notre-Dame udeležil svete spovedi. Spovednik mi je v nagovoru položil na srce, naj se obračam na Marijo s svojimi prošnjami. Želi me obdarovati s svojimi milostmi, le prositi jo je treba. V smehu je dejal, da se je na priprošnjo Marije zgodilo že veliko čudežev, a o njih v katedrali raje ne govorijo preveč na glas, saj da je že tako ali tako prepolna številnih obiskovalcev. Ko zaključujem s pisanjem tega kratkega poročila, ravno obhajamo slovesni praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije. Verjamem, da v kolikor se bomo s ponižnimi prošnjami obračali k svoji nebeški Materi in ji izročali ves svoj trud in napore, bo s svojo priprošnjo posredovala pri svojem Sinu, da bo poklical novih delavcev v svoj vinograd. ■

Praznovanje 25-letnice delovanja usmiljenk v Rrëshenu v Albaniji

Sestre iz Rrëshena

Sestre usmiljenke se po 25 letih delovanja med ubogimi v mestu Rrëshenu v Albaniji Bogu zahvaljujejo za blagoslov pri delu

Po padcu komunizma v Albaniji so septembra 1993 v mesto Rrëshen, v gorati pokrajini na severu Albanije, prišle tri usmiljenke takratne Jugoslovanske province. Nova skupnost

je zaživela z namenom, da bi pomagala zaradi trde diktature materialno in duhovno obubožanemu prebivalstvu. Že nekaj mesecev prej so se s podobnim namenom v tem mestu naselili lazaristi in male sestre evharistinke

Udeležence praznovanja so razveselili otroci, mladi in člani MVM z recitacijami, pesmimi in plesom

Vrhunec praznovanja jubileja je bila zahvalna sveta maša

iz Italije. Skupnosti lazaristov sedaj žal ni več, usmiljenke in male sestre evharistinke pa vztrajamo v nadaljevanju našega poslanstva služenja ubogim in sodelovanja pri evangelizaciji prebivalcev mesta in okoliških vasi. Ob tej priložnosti želimo z vami podeliti vtise praznovanja 25-letnice našega delovanja v Albaniji, katere so se med celotedenskim obiskom na Kosovu in v Albaniji udeležili tudi provincialni ravnatelj g. Pavle Novak, vizitatorica s. Francka Saje in celoten provincialni svet Slovenske province.

Praznovanje se je odvijalo v dvorani pod katedralo, kjer je s. Dafina Grabanica podala zgodovino prihoda sester obeh družb ter opisala takratno stanje ubogih, h katerim jih je Božja previdnost pripeljala.

Ljudje so tedaj živeli v zares skrajni revščini, velikokrat brez kruha in oblačil, brez dostojanstva, brez možnosti zdravljenja in šolanja, brez primernih cest. Skoraj vse cerkve so bile porušene in uničene. Nepopisna revščina je zajela ne le vasi, ampak tudi samo mesto Rrëshen; skoraj vsaka hiša je imela ležečega bolnika ali invalidnega otroka.

Prihod malih sester evharistink, lazaristov in hčera krščanske ljubezni v to versko, ekonomsko in moralno opustošeno deželo je bil pravi blagoslov in podaljšana roka Božjega usmiljenja.

V nadaljevanju praznovanja so nas razveselili otroci, mladi in člani MVM z recitacijami, pesmimi in plesom. S projekcijo fotografij so bile predstavljene še naše sedanje dejavnosti. Z njimi poskušamo ohraniti živ plamen vincencijanske karizme, ki so ga v tem kraju prižgale »naše prve sestre«. V teh 25 letih so se življenjske razmere večine prebivalcev sicer opazno izboljšale, a je še vedno veliko materialno, duševno in duhovno ubogih.

Po programu v dvorani smo kot vrhunec praznovanja v katedrali obhajali slovesno zahvalno sveto mašo, ki jo je s somaševalci daroval tukajšnji škof Gjergj Meta.

Ob vseh besedah zahvale seveda velja prva in največja Bogu za njegov blagoslov bivanju in delovanju sester v tem kraju. Naj nas on vodi in krepi v služenju tudi danes in v prihodnosti! ■

Festival vincencijanskega filma »Najti Vincencija 400«

Marta Mehle

Pogovor z dvema igralcema in članoma žirije

V sklopu obhajanja 400-letnice vincencijanske karizme je od 18. do 21. oktobra 2018 v Castel Gandolfo v Italiji potekal filmski festival z zgornjim naslovom; na njem smo prisostvovala tudi tri udeleženske iz Slovenije: usmiljenka s. Andreja Čakš, Lucija Džambo in Marta Mehle.

Na natečaju so sodelovali ustvarjalci z vsega sveta. Izmed vseh del, ki so jih organizatorji prejeli, so izbrali štiri celovečerne filme in nekaj kratkih, ki smo si jih imeli priložnost ogledati. Po vsakem ogledu je bil tudi pogovor z ustvarjalci.

Predvajani filmi so bili vsebinsko zelo bogati. Dotikali so se tematik, ki so v

današnjem svetu aktualne – od revščine in odvisnosti do migrantske krize. Nekateri filmi so preprosto prikazovali življenje določenih skupin ljudi. Vsem pa je bilo skupno to, da so se ozrli v notranjost človeka, njegovo doživljanje sveta, dotaknili so se vrednote človeškega dostojanstva in njegove identitete.

Mene je najbolj nagovoril kratki film o begunskem očetu in njegovi hčerki. Govori o tem, kako je oče na precej krut način pripravljaj svojega otroka na dan, ko bodo pobegnili in se bo morala deklica sama boriti za življenje. Ves čas se je od nje tudi čustveno odtuževal, dokler ni prišel čas, da se poslovita. Na koncu so prikazani resnični posnetki, ko iz vode rešujejo

Udeleženke filmskega festivala Lucija Džambo, Marta Mehle in s. Andreja Čakš pred baziliko sv. Petra v Vatikanu

Udeleženci filmskega festivala so se obogatili s filmi, ki se dotikajo sodobnih tematik od revščine, odvisnosti do migrantske krize

begunce. Veliko jih je umrlo, nekaj pa je bilo preživelih, med njimi tudi šestletna deklica. Filmček prikazuje, da so tudi begunci ljudje z dostojanstvom. Tudi med njimi so starši, ki se borijo za življenje svojih otrok. Predvsem pa se mi zdi, da se premalo zavedamo, kaj vse imamo in da je naše življenje še vedno precej lagodno v primerjavi z marsikaterimi državami.

Dotaknili so se me tudi posnetki organizacije Hope International, ki se ukvarja s tem, da napeljuje pitno vodo v države, ki je nimajo. Predstavili so tri družine iz Afrike in Azije. Prikazali so

njihovo stanje na začetku in tri leta po tem, ko so dobili pitno vodo. Spremembe, ki jih je napeljava vode pripeljala v njihovo življenje, so res čudovite.

Poleg filmov smo si lahko ogledali razstavo slik filipinskih dijakov in fotografsko razstavo, ki prikazuje življenje na Filipinih.

Slišali smo veliko pričevanj ljudi, ki so v življenju rekli 'da' in jim je uspelo narediti spremembe. To nas lahko opogumi, da tudi mi pogledamo okrog sebe in videli bomo ljudi, ki so potrebni naše pomoči. Tudi z majhnimi koraki lahko dosežemo veliko. ■

Romanje k materi Leopoldini

s. Sonja Pirc MS

Bila je tretja sobota v novembru 2018, ko smo se Marijine sestre odpravile na romanje na grob naše ustanoviteljice s. Jožefe Leopoldine Brandis. Mati Brandis, zdaj Božja služabnica, sama usmiljenka in zvesta hči svetega Vincencija Pavelskega, je umrla 11. januarja 1900 v Gradcu in je tam tudi pokopana.

Sestre smo se zbrale v Štepanji vasi, kjer smo skoraj napolnile majhen avtobus. Zastopane smo bile iz skoraj vseh naših skupnosti. Z nami je šel tudi g. David Kraner, ki je z novim poslanstvom pri Slovenski škofovski konferenci postal naš 'hišni duhovnik'. S seboj je vzel tudi kitaro, kar je bilo meni še posebej dragoceno.

Po uvodni molitvi in povabilu s. Slavice se nam je g. David bolj podrobno in po domače predstavil. Tako je tu spet nov razlog za iskreno hvaležnost Bogu, ki po preprostih in odprtih dela velike reči! Po zaključenem študiju v Rimu mu je bila dodeljena naloga postulatorja v postopku za beatifikacijo duhovnika in mučenca Danijela Halasa. Lepo nam je orisal njegovo življenjsko pot, zapečaten z mučeništvom. Mnoge sestre ga še nismo pobliže poznale. Svetniki v nebesih so eno in tako tudi nam najmočnejši zgled, da bi že zdaj znali in zmogli preseirati meje, ki nas oddaljujejo drug od drugega.

Tako smo kar hitro prispeli do Celja, kjer so se nam pridružile še tri sestre. Preostali del poti smo si na avtobusu ogledali novigrano dokumentarni film, z naslovom 'Od grofične do služabnice' o svetniški sestri, naši materi Leopoldini Brandis. Tako smo se lahko bolj povezale z njo in s ciljem našega romanja.

Tisti dan se je že od jutra bleščal v soncu in tudi v Gradcu ni bilo drugače. Na vratih velike sestrskeske hiše graških usmiljenk nas je z njim pričakal širok nasmeh s. Kriste, s katero smo se kar dobro sporazumeli kljub pomanjkljivemu znanju nemškega jezika. S. Krista je namreč ena tistih sester, ki veliko svojega časa in darov vložijo v odkrivanje svetniških potez naše ustanoviteljice, ki je hkrati tudi njihova prva predstojnica in sosestra. Bog naj ji po priprošnji matere Brandis obilno povrne! V graški skupnosti je še vedno kakšna od slovensko govorečih sester in je veselje takih srečanj kar obojestransko.

Ker nismo bili prav zgodnji, smo vsak s svojimi mislimi hiteli v kripto, da bi se pripravili na sv. mašo, ki jo je ob grobu daroval g. David. Še prej pa smo zapeli večno devetdnevnicu in se tako povezali z vsemi sestrami in vsemi, s katerimi se srečujemo doma in po svetu. Po njej smo se izročili Gospodu v hvaležnosti in priprošnji za vse nas in ves svet.

Marijine sestre so poromale v Gradec, da bi počastile svojo ustanoviteljico s. Leopoldino Brandis

In prav iz tega zornega kota nas je v uvodu nagovoril tudi g. David. Prišle smo, ne samo vsaka iz svojega kraja, ampak vsaka celostno, s svojim značajem, darovi in poslanstvom. Gospod nas vse dobro pozna in računa na nas, na to, kar smo in kar imamo. Po sv. maši smo se še nekoliko zadržali v 'družbi svetih' naših predhodnikov in predhodnic in bili na koncu deležni še gostoljubja graške sestrške skupnosti

Sledili so še pozdravi, zahvale in 'na svidenje še kdaj' in že smo spet zasedli sedeže v avtobusu, ki ga je spreten šofer dobro krmaril po razsvetljenem Gradcu, saj je mesto že kar dobro ovijal mrak.

Tako smo se vračali proti Mariboru in si pot osvetljevali s skrivnostmi rožnega venca. V Mariboru smo obiskali še stolnico, kjer smo v stranski kapeli ob grobu blaženega škofa Antona Martina Slomška zapeli večernice. Na koncu nam je stolni župnik

Marko Veršič z navdušenjem podal še nekaj odtisov tega svetniškega škofa.

»Res, niso svetniki, ki potrebujejo naše molitve, ampak smo mi tisti, ki potrebujemo njihovo priprošnjo, da stojijo pred Bogom, ko mi omahujemo.« Ta misel mi je bila prav 'pika na i' tistega bogatega dne v 'družbi svetnikov'.

Na zadnji del poti nas je spet pospremila gostoljubnost in še pozdravi in bližina naših dveh mariborskih sester. Občutile smo lahko na vsakem koraku, da so, in z njima tudi me, malo tam doma.

No, potem pa spet na avtobus in pot proti Ljubljani je minila še prehitro v veselem prepevanju pesmi, ki jih je spremljal g. David s kitaro. Hvala in Bog povrni g. Davidu za sveto mašo in njegovo pristnost med nami, s. Slavici in vsem sestram, ki so nam to pot omogočile in poskrbele, da je vse dobro teklo, na poti in doma. ■

Utrinki MVM

Jan Podjed

Pag, čudovit kot vedno, in s posebnim čarom, ki ga ustvarjajo duše udeležencev. Mladi Marijanske vincencijanske mladine so od 19. do 25. avgusta 2018 živeli, se družili in uživali na že ustaljeni lokaciji. Pogovori, veselje, sreča so se čutili nenehno, in nas zelo povezali. Mnogo doživetij, za katerih zapis bi potrebovali veliko besed, a so stvari, ki jih besede ne morejo opisati. Imeli smo možnost srečanja z gospodom Lojzeto Peterletom ter njegovim sinom, ki sta nam delila svoje poglede in nasvete. Ob 14 mladih sta bili še usmiljenki s. Vlasta in s. Marta ter lazarist Borut. Bogu in Mariji hvala za vse.

O ostalih dogodkih pa tokrat več v slikah kot besedah. ■

DUHOVNO DRUŽABNI VIKEND ZA OSNOVNOŠOLCE

Animatorji najbolj zagreti tekmovalci

Sv. maša v naravi, pri baklah... - to je bilo posebno doživetje

Pogovarjali smo se po skupinah

Imeli smo dva slavljenca

Izkoristili smo sončen dan

Nekaj se dogaja

Tema -
povezani.si
(tako in
drugače)

KOSTANJEV PIKNIK

Kostonj bo

Moška debata

Kar nekaj se nas je zbralo

Mmmmm, diši

Nogomet za vse

Kaj bi brez navijačev

MVM DAN

MVM dan v Šentvidu

Na enem od MVM dnevov

VINCENCIJEV DAN

Imamo puloverje

Na Vincencijevem dnevu je nekaj članov prejelo rutke. Zelo pa smo se tudi razveselili Marijinega kipa

PAG

Še nekaj, kar zglada fenomenalno

Tole je pa morala biti odlična večerja

V pričakovanju obiskov

Ungame na plaži

Za konec še ena skupinska

Z gosti je potekala precej zanimiva debata

Vincencijev koledar

Marjana Batistič

VDruštvu prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote se s septembrom začne poseben čas. Ne samo da ponovno začnemo z vrsto srečanj in delavnic za posameznike, mladino in družine, temveč tudi z dobrodelno akcijo Vincencijevega koledarja. To je čas, ko prostovoljci vsako nedeljo obiščemo različne župnije po Sloveniji in ljudi povabimo, naj vzamejo svoj Vincencijev koledar in z njim prispevajo za ljudi v stiski. Čeprav je za to potrebno marsikdaj zgodaj vstati in biti na mrazu ali burji, je nedelja za nas zares prazničen dan. Otroci se veselijo tega, da lahko delijo kuverte, ponujajo piškote, spravljajo denar v blagajno ali poskrbijo za mlajše otroke. Navadno so deležni tudi sladkih priboljškov, ki jih v torbica najdejo starejše gospe. Odrasli smo veseli toplega sprejema, čaja in klepeta pri duhovnikih po maši ter pogovorov z ljudmi, ki radi velikodušno priskočijo na pomoč. Pri vsaki novi dobrodelni akciji se tudi prostovoljci bolj povežemo in doživimo vrsto lepih izkušenj ter smešnih prigod. Po obisku župnij se radi zberemo na skupnem kosilu, kjer si podelimo vtise in se družimo. Včasih organiziramo tudi izlet v okoliških krajih in se šele pozno popoldan vračamo domov. Ob doživetih prigodah pa se nasmejimo še velikokrat. Naj jih nekaj podelimo tudi z vami.

- Gospa je ravnokar odprla denarnico, ko Julija zakliče: »Mama, mama ta teta ima dinarčke!«. Starša zardita, druga gospa, ki to opazuje, pa reče: »Prav imaš. Res jih ima. In kupila bo koledar, kajne?« ter pomigne gospe. Sama pa doda: »Na, tudi jaz ga bom.«
- Družina pride že drugo leto zapored v isto župnijo. Medtem ko oče spravlja otroke iz kombija, gre mama v zakristijo, da pozdravi župnika in se dogovori za nagovor po oznanilih. Ko pride v prezbiterij in poklekne, jo z nasmehom nagovori nek župljan: »O vi ste! A ste danes zgodaj vstali?«
- Gospod župnik se poslavlja: »Lepo, da ste prišli, upam, da se je nekaj nabralo. Zdaj vas pozdravljam, grem zakurit domov.« Takrat oče pokliče malega Dominika: »Pridi, gremo na kosilo!« Župnik pravi: »No, teci, si slišal, kam greš?« Mali pravi: »Ja, zakurit v želodec.«
- Prostovoljci vabimo ljudi, da prispevajo za koledar ali pa dajo donacijo. Tako pristopi nek mož rekoč: »Izvolite,« in na mizo položi par delavskih rokavic.
- Šestčlanska družina parkira kombi pred neko cerkvijo na Gorenjskem. Nato pristopi nek župljan, ki je opazil

goriško registracijo in pravi: »O, a vi ste prišli pa kakije prodajat?«

- Neke nedeljske maše se je udeležilo 12 ljudi. Po njej pristopi duhovnik in pravi: »Ni nas veliko, kaj? Pa nisem hotel tega reči, ko smo se dogovarjali, ker smo tako veseli kakšnega obiska.«
- Prostovoljec izroči koledar nekemu gospodu in pravi: »Na zadnji strani si lahko preberete kaj več o nas, o tem, kaj smo do sedaj naredili in podobno.« »Ja, ja,« pravi gospod »boste že dobro porabili, saj ste mladi.«
- Mama pravi doma hčerki: »Danes je bila zadnja nedelja, ko smo prodajali koledarje. Drugo leto spet!« Ta odvrne: »Res? Oh, zdaj bo spet dolgčas.«

Če bi radi sooblikovali Vincencijev koledar, se nam lahko pridružite

Nastajanje Vincencijevega koledarja in povabilo k sodelovanju

Te zanima, kako nastaja Vincencijev koledar, ki v jesenskih mesecih vsako leto obišče skoraj polovico župnij v Sloveniji? Kdo zanj fotografira in ga odpelje do župnij?

Odgovor je: Prostovoljci Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote!

Pridružiš se nam lahko tudi ti!

Kako?

Tako, da nam pošlješ svojo fotografijo ali se vključiš v ekipo pripravljavcev.

Ekipo pripravljavcev sestavljamo amaterski fotografi, ki skušamo v vseh letnih časih napraviti čim več fotografij na določeno temo. Zanj se prostovoljci skupaj dogovorimo, pri čemer upoštevamo naslednje:

- tema mora biti taka, da nagovori čim več ljudi,
- je povezana z delom društva in
- jo je možno prikazati s fotografijami.

Potem se lov na fotografije začne. Da bi bile čim bolj prijetne in zgovorne, se fotografi tekom šolskega leta nekajkrat

skupaj usedemo, jih pregledamo in se o njih pogovorimo. V drugi polovici julija izberemo najprimernejše, se dogovorimo z oblikovalcem in koledar oddamo v tisk. Koledarje prejmemo proti koncu avgusta, ko že obiščemo prve župnije.

Te zanima, kakšna je tema Vincencijevega koledarja za leto 2019/2020?

Naslovili smo jo »Tema meseca«, kar pomeni, da skušamo v objektiv ujeti dogajanje v določenem mesecu.

- September: NOV ZAČETEK, POGUM – začetek šolskega leta
- Oktober: HVALEŽNOST – trgatev, obiranje sadnega drevja
- November: SMRT, SPOMINJANJE, UPANJE – pokopališče, obarvani gozdovi
- December: PRAZNOVANJE – obdarovanje, slovo od leta, sv. Miklavž
- Januar: MIR – zimsko spanje, mirovanje
- Februar: SVEČNICA – darovanje, vztrajnost
- Marec: TIHO PREBUJANJE – Gregorjevo, materinski dan, družina
- April: VSTAJENJE – novo življenje, velika noč
- Maj: POLNO ŽIVLJENJE – cvetenje, šmarnice, češnje, delo
- Junij: KAR SE JEŠ, TO ŽANJEŠ –

žitna polja, zaključek šole

- Julij: VESELJE – oratorij
- Avgust: POČITEK – morje, hribi

Kakšne naj bodo fotografije?

Posamezne teme bi fotografirali skozi naravo (panoramska fotografija). Fotografije naj bodo ležeče.

Kam jih pošlješ?

Fotografije pošlji na elektronski naslov fotolivo@gmail.com. Za več informacij lahko tudi pokličeš na telefonsko številko 031 603 913 (Danijel Olivo).

Z malo sreče jih boš v podobi novega Vincencijevega koledarja delil z vso Slovenijo ali celo s svetom! (Naš koledar kupujejo tudi Kitajci.) ■

S prodajo koledarjev po župnijah prostovoljci zbirajo sredstva za pomoč potrebnim

Zvezdica Zaspanka

Nuša Zavašnik

S pripravo in izvedbo lutkovne igre odkrivajo mnoge talente

VDnevnem centru za brezdomce v Ljubljani prostovoljci vse leto skupaj z brezdomci ustvarjamo. Poleg kuharskih imamo vsak teden tudi ustvarjalne delavnice, na katerih izdelujemo voščilnice za praznike ali rojstne dneve, izdelke iz gline, okrasimo dnevni center ter se pripravljamo na praznike in različne dogodke. Ob Prešernovem dnevu pišemo pesmi, v postnem času oblikujemo križev pot, v pripravi na božične praznike izdelujemo adventne venčke in jaslice iz gline ter še mnogo drugih umetnin. Skozi umetnost želimo v brezdomcih prebujati in razvijati ustvarjalnost, preko katere lahko

izražajo sebe in v sebi odkrivajo hrepenenja po lepšem in boljšem.

Dolga leta smo med brezdomci naleteli na odpor do ustvarjalnih delavnic, saj so se jim zdele otročje in nesmiselne. Tudi strah pred tem, da jim ne bo šlo, je marsikoga odvrnil od sodelovanja. Kljub temu smo jih vztrajno vabili in spodbujali k delu. V zadnjem času jih je vedno več prisledlo k ustvarjalnemu kotičku. Ob tem smo prišli do ideje, da bi skupaj z brezdomci priredili lutkovno predstavo. Tako bi povezali likovno, literarno, dramsko in glasbeno dejavnost.

Kakšno veselje je, ko lutke v rokah zaživijo

Od prvega dne, ko smo pričeli izdelovati lutke, je v dnevni center prišlo posebno lepo razpoloženje. Ko so lutke dobile prvo podobo, so tudi tisti, ki se jim je na začetku ideja zdela otročja, z navdušenjem prisedli. Ob izdelovanju lutk in kulis smo odkrili mnoge njihove talente. Tega so bili veseli tudi sami.

Za vsebino smo izbrali pravljico o zvezdici Zasparki, ki razbojniku Ceferinu s svojo vero v dobro omehča srce. Želeli smo, da bi premik razbojnika Ceferina prebudil tudi igralce in gledalce lutkovne predstave. Zgodbo smo prestavili v Ljubljano, točneje pred observatorij Golovec, kjer komet Repatec izpusti zvezdico Zaspanko na zemljo. Tam jo sreča razbojnik Ceferin in jo odpelje v Dnevni center za brezdomce, kjer ob njej doživi spreobrnjenje.

Na začetku ni kazalo, da bo kdo od brezdomcev želel igrati v predstavi. Ko smo se lahko že vsaj malo skrili za kulise in si nadeli lutke na roke, pa je bilo kmalu dovolj kandidatov za vse igralce. Lutke so

oživele na naših rokah in vsak od igralcev je dobil pravo vlogo zase.

Vesetje je gledati, kako resno so vsi igralci vzeli svojo vlogo. Redno se udeležujejo vaj in so ponosni nase in drug na drugega. Na vajah je lepo, saj se veliko nasmejimo, spodbujamo in tudi zajočemo. V pričakovanju na prvo predstavo si želimo, da bi vsi igralci vztrajali do konca in da bi iz tega vsak našel spodbudo za nove korake v življenje. ■

Že z izdelovanjem lutk se je v Dnevnom centru za brezdomce pričelo lepo razpoloženje

Morje – Pag 2018

Matevž in Ana

Na počitnicah na Pagu so študenti uživali v čudoviti družbi

Morje, odlična družba, »roverček«, »supanje«, veselje, družabne igre, sveta maša, pogovori, petelinji boji, prijateljstvo, hobotnice, komarji, skulpture iz peska, dvigovanje mize, balinanje, branje knjig,...

Vse to so besede, ki odzvanjajo v najinih mislih ob spominu na letošnje počitnice, ki sva jih v tednu med 16. in 22. septembrom skupaj s prijatelji iz Študentskega doma Vincencij preživela na Pagu.

V nedeljo, 16. septembra 2018, smo se po skupni sveti maši in kosilu z do vrha s prtljago nabasanimi avtomobili odpravili iz Ljubljane in na poti proti Novemu mestu pobrali še nekaj študentov. Ko je proti večeru za nami dospel še avtomobil zamudnikov, je naša popolna skupina štela 22 počitnikarjev.

Vsak morski dan smo začeli s skupno daritvijo svete maše, sledil je zajtrk, nato pa smo se odpravili na plažo. V lepem zalivčku z valobranom, obalo iz kamenčkov in mivke (žal s pomanjkanjem sence), smo nato preživljali

Najbolj vztrajnih tudi močno sonce ni preganlo s plaže

večji del dneva. Na plaži je bilo običajno kar živahno, sploh kadar smo v vodi igrali skavtsko igro »roverček«, se šli petelinje boje ali igro »kdo se boji buldoga?«. Na razpolago je bilo toliko različnih iger in aktivnosti, da je vsak lahko našel tisto, kar mu je bilo blizu. Vmes pa smo ležali na soncu, brali knjige ali se pogovarjali. Vsak dan smo imeli tudi skupni pogovor o določeni temi.

Kosilo smo, tisti, ki nas sonce ni preveč motilo, imeli kar na plaži. Preostali pa so se skupaj odpravili proti hiši, kjer so imeli kosilo s "siesto" in se v popoldanskih urah vrnili na plažo. Glavni obrok, ki ga je vsak dan kuhala ena izmed manjših skupin – nanje smo se razdelili v začetku –, pa je bila večerja, zraven katere je obvezno sodil kozarec dobrega vina. Po večerji se je druženje nadaljevalo še pozno v noč.

Za naju so bile počitnice na Pagu zelo dragocene – čudovita družba, sonce, počitek... Komaj čakava na naslednje! ■

V mislih študentov še vedno odzvanjajo spomini na morje, veselje, družabne igre, svete maše, pogovore in prijateljstvo

Martinovanje 2018

Maja Križnič

Na martinovanju v ŠDV sta nastopila domski pevski zbor in dramska skupina

Po Martinovem vikendu, ko so se po vsej Sloveniji vrstila praznovanja, kronana z letošnjimi vini, se je tudi v Študentskem domu Vincencij v torek, 13. novembra 2018, dogajalo. Že tradicionalno je vodstvo doma organiziralo družabno-kulturni dogodek, ki pa se od drugih Martinovih poedin razlikuje. Vsaka od slovenskih regij, ki so zastopane v Domu, se namreč na stojnici predstavi s tipičnimi jedmi in pijačo ter skuša z vedno novimi idejami prepričati prisotne, kako izvrstno ponudbo ima.

Program se je začel v večernih urah, ko je predstavnik študentov Dóma Urban Žagar nagovoril zbrane ter se sprehodil do predstavnikov pokrajin, ki so na kratko (ali na dolgo) predstavili stojnice. Predstavile so se naslednje pokrajine: Štajerska, Prlekija, Primorska, Gorenjska, Litija in Šmartno pri Litiji, Dolenjska in nazadnje Bela krajina. Te se niso hvalile le s hrano, temveč skušale pozornost pritegniti tudi z glasbo, tradicionalnimi oblačili, vinskimi kraljicami, nagradnimi igrami ...

ŠDV slovi po veselem razpoloženju, še posebej to pride do izraza ob praznovanjih

Za kulturni del programa je najprej poskrbel pevski zbor pod vodstvom Eme Hostnik s pesmijo Glej ta naš svet, ki je izražala zahvalo za mize, obtežene z jedmi in pijačo, zaključila pa ga je dramska skupina z dvema zabavnima skečema, ki sta navzoče ozavestila o nevarnostih Ljubljane; nevarnih voznikih in vlomilcih. Letošnja novost, ki bo še dolgo krasila Vincencijevo dvorano, je zemljevid Slovenije, na katerem najdete vse

Vinkote in Vinkice (študente in študentke Dóma) v njihovih domačih krajih.

Mize so se hitro praznile. Dogajanje se je počasi preselilo v kletne prostore in se nadaljevalo še dolgo v noč ob ubrani pesmi: »Dobro vince piti, to me veseli, dobre volje biti svoje žive dni«. 11. novembra 2019 pa se zopet vidimo. ■

Študenti posameznih slovenskih regij so se predstavili s svojimi tipičnimi jedmi in pijačo, z glasbo, tradicionalnimi oblačili in še s čim

Pri Mariji v Kisovcu

s. Rozalija Laznik HKL

Skupina Otrok Brezmadežne iz Trbovelj se je v Kisovcu udeležila slovesnosti v čast Fatimski Materi Božji

Združenje Župnija Kisovec ima za svojo farno zavetnico Fatimsko Mater Božjo. Svoj farni praznik obhajajo 13. oktobra. Letos je bila to že 101. obletnica prikazanja Device Marije fatimskim pastirčkom, s posebnim naročilom, naj molijo rožni venec.

Med verniki iz župnije in romarji iz okoliških krajev ter lepim številom

slovenskih narodnih noš se je večerne pobožnosti in slovesnosti ob prazniku udeležila tudi skupina Otrok Brezmadežne iz Trbovelj.

Pred mašo je bila ura molitve pred Najsvetejšim, ki jo je oblikovala in vodila omenjena skupina, mašo z nagovorom in procesijo po njej pa je vodil g. Franc Rataj, vizitator lazaristov in predsednik

Farno zavetnico Kisovca Fatimsko Mater Božjo so počastili številni verniki in tudi narodne noše

narodnega odbora Združenja Otroci Brezmadežne v Sloveniji. Med pridigo je razmišljal o Brezmadežni, o njeni vlogi v življenju slehernega vernika, posebej pa je poudaril pomen češčenja Device Marije s čudodelno svetinjo, kot je svetu sporočila srečna vidkinja, usmiljena sestra sv. Katarina Labouré.

Močno nas je prevzela procesija s kipom Fatimske Marije, pa številne lučke v rokah vernikov, ki smo stopali za kipom, katerega so z veliko spoštljivostjo in dostojanstveno nosili možje iz domače

župnije. K nadvse lepemu doživetju je posebej pripomoglo ubrano prepevanje litanij Matere Božje z odpevi. Vse to je v tem prelepem večeru močno odmevalo daleč naokoli po kraju in klicalo tudi druge ljudi k molitvi. Zaključnemu blagoslovu je sledila podelitev svetinj s priporočilom za izročanje Marijinemu varstvu in njenemu češčenju. Po bogatem duhovnem doživetju v cerkvi in med procesijo se je, kljub nočni uri, razpredlo še sproščeno druženje pred cerkvijo z zavestjo, da nas Jezus in njegova mati Marija ljubita in učita, naj tudi mi delamo tako. ■

Simpozij in praznovanje zlatega jubileja revije Prijatelj

Viljem Kaučič

Revija Prijatelj, ki jo izdaja Dom sv. Jožef-lazaristi, je v soboto, 17. novembra 2018 praznovala svoj zlati jubilej – 50 let od izdaje prve številke za božič leta 1968. Bolniki, invalidi in vsi, ki jim je revija Prijatelj blizu, so v kardinalovi dvorani v okviru simpozija najprej prisluhnili dvema predavanjema. Najprej je spregovoril dr. Anton Stres o Prijatelju kot izrazu vincencijanske karizme in misijonske gorečnosti njegovih oblikovalcev. Po zgodovinskem orisu časa

izpred petdesetih let, ko je vladalo partijsko enoumje, je komunistična partija še vedno mislila, da bo poskrbela za vse potrebe človeka. Počasi pa se je začelo prebujanje v Cerkvi in pojavili so se verski listi, kot je Ognjišče in revija Prijatelj za bolnike in invalide (Tednik Družina je izhajal že prej). Takrat je prišlo do spodbude v okviru bogoslovcev Misijonske družbe, da bi začeli tudi pastoralo za bolnike in invalide. Ob tem je nastalo gibanje Prijateljstvo bolnikov in invalidov, ki se je kasneje preimenovalo

Na simpoziju ob 50-letnici Prijatelja smo prisluhnili predavanjem s pogledom na prehojeno pot in razmišljali o novih okoliščinah in izzivih prihodnosti

Pri slovesni zahvalni sv. maši nas je nagovoril nadškof Stanislav Zore, predsednik SŠK

v Bratstvo bolnikov in invalidov, ki je že delovalo v tujini pod tem imenom. Bolniki tako niso več objekt pomoči, temveč subjekt. »Bolnikom in invalidom pomagajmo tako, da zmorejo čim več sami in da tako ohranijo človekovo dostojanstvo,« je poudaril dr. Anton Stres.

Drugo predavanje je imel g. Cveto Uršič, generalni tajnik Slovenske Karitas z naslovom »Prijatelj – soočenje s sodobno stvarnostjo in prihodnostjo«, v katerem je predstavil današnje stanje in potrebe na področju dobrodelnosti. Boleč je pogled na demografsko sliko v Sloveniji zadnjih nekaj let. Hkrati pa je to priložnost za delovanje dobrodelnih organizacij in tudi revije Prijatelj. Zmanjšuje se delež aktivnega prebivalstva in povečuje se delež starega prebivalstva. Prav tako je odnos do starejših v Sloveniji po mednarodnih raziskavah veliko slabši kot v povprečju v Evropi. Tako je v Sloveniji večji delež

teh, ki menijo, da so starejši breme za družbo.

Na okrogli mizi, ki jo je povezovala zdravnica in publicistka Metka Klevišar, so sodelovali bivši glavni uredniki revije Prijatelj Jože Zupančič CM, Vlado Bizant CM, Roman Travar CM in sedanji glavni urednik Borut Pohar CM ter gost msgr. Franc Bole – prvi urednik revije Ognjišče. Od začetka je urednike vodila misel *Vstani in hodi*, kar je osnovna misel mednarodnega Bratstva – pomeni, da se bolniki in invalidi vključujejo v običajno življenje ter da drug z drugim uspejo nekaj narediti. Prvi namen Prijatelja je bil, da bolni in invalidi drug drugemu oznanjajo blagovest. Zato so že od začetka pridobili veliko sodelavcev med bolniki in invalidi, ki so aktivno sodelovali pri reviji. V začetku so bili to večinoma člani Prijateljstva oz. kasneje po preimenovanju iz Bratstva bolnikov in invalidov. V samostojni Sloveniji pa so nastajala še druga društva in

organizacije bolnikov in invalidov. Revija Prijatelj je vedno bolj postajala povezovalka vseh bolnikov in invalidov, ne glede na to, v kateri organizaciji aktivno sodelujejo in delujejo. Zato je glavni urednik proti koncu okrogle mize poudaril, da revija Prijatelj želi še naprej združevati vse različne organizacije za bolne in invalide ter hkrati še naprej zasledovati osnovno poslanstvo, da preko Prijatelja bolnik oznanja bolniku oz. invalidu ter vsem, ki imajo z njimi stike. Direktor Doma sv. Jožef, ki revijo izdaja, Jože Planinšek pa je ob sklepu dodal: »Revijo sicer izdajamo lazaristi, je revija bolnikov in invalidov in njihovih prijateljev, ampak v okviru Slovenske škofovske konference, torej za vse. Zdi se mi zelo pomembno tudi to, kar dejansko ugotavljamo, da so težave, da poslanstvo revije ni samo medsebojna izmenjava, temveč tudi formacija poslušalca za ljudi v stiski, za solidarnost. Želimo, da bi dananšnji dan tudi k temu pripomogel.«

Popoldne je sledila molitvena ura v zahvalo za vse, ki so teh 50 let ustvarjali revijo Prijatelj ter hkrati prošnja za prihodnost, da bi revija sledila svojemu poslanstvu med bolniki in invalidi še naprej.

Nato je sledila še slovesna zahvalna maša, ki jo je daroval nadškof Stanislav Zore skupaj s številnimi duhovniki. V pridigi je poudaril, kako pomembno je, da revija Prijatelj in vsi mi širimo miselnost, sposobnost zaznati potrebo človeka in nanjo odgovoriti, da se mu približamo v okolju, v katerem živimo. To je del naše evangelizacije družbe, ki pa danes postaja vedno bolj stehnzirana in gluha za potrebe posameznika in za potrebe potrebnega. Povabil nas je: »Prinašajmo sočutje in ljubezen, kakršnega je prinašal Gospod Jezus«. Nadškof Zore je svoje misli

zaključil z besedami spodbude: »Želim vam blagoslova za naslednja leta, za naslednjih 50 in še več let, kajti ob vseh novih odkritjih, ob vseh možnostih in zmožnostih, ki jih bo razvijal človek, bodo med nami vedno tudi pomoči potrebni. Uboge boste imeli vedno med seboj. In vi vzgajajte naša srca, da bomo uboge videli, jih obiskovali in jih tolažili.«

Slavje ob 50. letnici revije Prijatelj smo končali z druženjem in pogostitvijo pred cerkvijo sv. Jožefa. ■

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na:
Vincencijeva pot, Tabor 12,
1000 Ljubljana.

Transakcijski račun:
SI56 0201 4003 5464 425,
sklic: 00 9001.

Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov.

Hvala za vsak dar!

Krščansko bratstvo živi!

Marija Kos

Člani Krščanskega bratstva so si z zanimanjem ogledali park Brdo

Tudi v avgustu 2018 smo se člani Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov razveselili povabila Ljubice Zakovšek, voditeljice ljubljanske skupine. Že napovedan program srečanja je obetal bogato doživetje.

Na god sv. Roka je bil lep sončen dan, kot nalašč za izlet v naravo. Skupino članov KBBI nas je na Brdu pri Kranju pričakala prijazna vodnica in nas popeljala po čudovitem parku. Z zanimanjem smo prisluhnili njeni bogati razlagi zanimive zgodovine tega posestva. Tod so se menjali različni bogati gospodarji. Sem so se radi vračali tudi domači in tuji politiki. Te lepote Božjega stvarstva so res vredne ogleda. Sama nisem mogla verjeti toliki čudežni naravni lepoti stvarstva. Za vse to moramo biti hvaležni Bogu.

Po tem ogledu smo se podali v Lahovče na obisk k našim dolgoletnim prijateljem,

Galjotovim. Marica, sestra gospodarja Janeza, je trajno bolna že dolga leta; zadnji čas pa daruje svoje trpljenje na bolniški postelji tudi Galjotova mama, kot da njeni dolgoletna skrb in trud za bolno hčer še nista bili dovolj. Velikodušni člani Galjotove družine sedaj poleg obilnega dela na veliki kmetiji ljubeče oskrbujejo dve svoji sorodnici.

V bolniški sobi smo se zbrali ob posteljah Marice in mame. Čeprav nas nista mogli nič vprašati, smo jima poskušali pokazati, da ju imamo radi. Ob njima in za njiju smo molili. S pesmijo smo jima uspeli priklicati na ustnice nasmeh in toplino v srce. To ganljivo srečanje je bilo za vse nas lepa spodbuda, naj se v svojih molitvah spominjamo vseh bolnih in trpečih, pa tudi tistih, ki jim z ljubeznijo strežejo. Pred odhodom so nas Galjotovi na dvorišču velikodušno pogostili in z nami pokramljali. Bog povrni našim dobrotnikom in vzornikom z večnimi darovi! ■

Živa kultura

Miha Lokovšek

Ob rojstnem dnevu Franceta Prešerna so številne galerije, muzeji, gledališča in koncertne dvorane ter drugi kulturni centri omogočili državljanom prost vstop in zaodrski vpogled v njihovo ustvarjanje. Omenjeno je še posebej hvale vredno, saj vzgaja tako mlade v vedoželjne in ustvarjalne nadobudneže, omogoči pa tudi ostalim večjo dostopnost do kulturnih vsebin in vsem dviga kulturno zavest.

Pa je kultura »rezervirana« samo za omenjeno? Še zdaleč ne! Pri nas na Jožefovem hribu gojimo kulturo v njeni širini in globini. Predstavljajo se izjemni

domači in mednarodno priznani koncertni ustvarjalci, umetniki, ki presegajo pričakovanja najbolj zahtevnih glasbenih kritikov, pa tudi učenci naše Orglarske šole. Sklop prireditev Doma sv. Jožef dopolnjujejo še recitali, uprizoritve, razni spremljevalni programi, ki jih pripravljamo še mladi in prenekateri otroci župnije sv. Jožefa v Celju, marsikateri že priženjeni na različne bližnje konce, pa kljub temu še vedno z vsem srcem pravi *Jožefinci* in *Jožefinke*.

V takšni zasedbi smo v letošnjem letu spet pripravili nekaj izvedb *Grozdetovega recitala*. Predstavitev njegovih izbranih

Kultura je prepoznavanje potreb današnjega človeka v njegovi umetnostni in duhovni ravni

Pri *Slehniku* in *Calderonu* ponese sicer kulturno dogajanje v Domu sv. Jožef tudi na Stari grad nad Celjem

pesmi v deklamaciji in glasbi je z duhovno mislijo podprl naš Jože Planinšek. Vedno znova mu uspe v nas prepoznati in obuditi različne darove, jih z občuteno in skrbno izbiro usmeriti v razdelitev *vlog*. Recital največkrat izvedemo kar med pridigo v tej ali oni cerkvi. V navadno polni cerkvi je odziv vernikov tisto, kar nam mladim daje nov zalet in voljo za nadaljnje prizadevanje za kulturno udejstvovanje. Ko kot nastopajoči s pogledom vstopim v pristen odnos s poslušalcem »iz oči v oči«, ki nepremično strmi vame in vsrkava duhovno in življenjsko sporočilo našega velikega Slovenca, si kulturo težko predstavljam še bolj pristno.

K vsem kulturnim novitetam današnjega sveta ter modernim gledališkim in koncertnim uprizoritvam dodajmo naš odgovor, naša: *Slehnik* in *Calderon*. Dve izjemni deli, vsaka po svoje nagovarjata z modrostjo, bogato duhovno in sicer življenjsko vsebino. Nagovarjata, predvsem pa vzgajata tako izobraženca kot tudi povsem preprostega v žlahtnega človeka.

Ta učinek čutimo v nas samih, nastopajočih in sodelujočih. Skoraj vsi sodelujoči smo že zaposleni. V različnih krajih po Sloveniji vračamo družbi s svojimi službami na različnih ravneh - od strojnika, ekonomista, farmacevta, do teologa, glasbenika, komercialista in zdravnika. Skozi vse leto se srečujemo, pripravljamo na vajah, kjer besedila premišljujemo, "postavljamo" vejice, premore in naglase in se na koncu združimo v celoto z enim poslanstvom in istim sporočilom, da vsa naša spoznanja predamo med zbrane in kulture željne.

Lahko bi rekel, da je kultura pre-poznavanje potreb današnjega človeka, in sicer tako v njegovi umetnosti kot duhovni ravni. Predvsem pa v odgovoru na njegovo lakoto po *smislu življenja*, katero v vsej polnosti nasičujeta tako misterij *Slehnik* kot drama *Calderon*. In svoj del k omenjenemu, s sicer nekaj finančnega vložka, predvsem pa s svojim časom in svojo predanostjo, dodajmo tudi mladi z Jožefovega hriba nad Celjem; ob neusahljivem spodbujanju in z izjemnim čutom našega Jožeta. Vabljeni na Jožefov hrib! ■

Od grofične do služabnice

s. Kristina Ribar MS

Marijine sestre so se odločile, da bodo svetniško kandidatinjo s. Leopoldino Brandis predstavile čim širšemu krogu ljudi s filmom

Zgodba o nastanku filma LEOPOLDINA BRANDIS – OD GROFIČNE DO SLUŽABNICE sega v čas, ko je vice-postulator v postopku za beatifikacijo s. Leopoldine Brandis bil še g. Tomaž Mavrič, sedaj generalni superior Misijonske družbe. Kot eno prvih nalog nam je postavil prizadevanje, da svetniško kandidatinjo predstavimo čim širšemu krogu ljudi: naj pripravimo gradivo, gremo na župnije, pokažemo ljudem veličino Božjega delovanja v njenem življenju ...

Ker je bila navzočnost m. Brandis v naših krajih pomembna tako za sestre usmiljenke kot za Marijine sestre, pa tudi za Misijonsko družbo, smo iz članov vseh treh ustanov sestavili komisijo, da bi skupno načrtovali

delo in usklajeno delovali. V naših pogovorih se je postopno rojeval načrt, da pripravimo film o m. Brandis, ki nam bo v pomoč pri predstavitvah. Izvedba je bila zaupana usmiljenki s. Andreji Čakš, ki se je dela zavzeto lotila.

Večina snemanj je bila opravljenih od aprila do julija 2017 na različnih lokacijah po Sloveniji, nekaj tudi zunaj. V projekt je bilo vključenih ogromno prostovoljcev, ne le igralcev, ampak tudi pomočnikov »v ozadju«. Pri skupnem delu je kljub zahtevnosti projekta in raznim neizogibnim zapletom prevladovalo svetlo razpoloženje in velika dobrohotnost.

Sledilo je leto skritega dela na montaži in po nekaj spodletelih poskusih smo prišli

9. septembra 2018 so na predstavitvi filma spregovorili njegovi glavni ustvarjalci

do dneva, ko je bila na sporedu premiera filma. To je bil obenem dan zahvale vsem, ki so požrtovalno zastavili svoje moči pri delu. V nedeljo, 9. septembra 2018, smo se zbrali v prostorih škofijske gimnazije v Šentvidu pri Ljubljani; igralci, sodelavci in dobrotniki so bili povabljeni že ob 15.30 v kapelo sv. Stanislava k zahvalni sveti maši, ki jo je vodil lazarist g. Anton Lavrič. Po maši je bila v jedilnici gimnazije za vse sodelujoče pripravljena pogostitev. Pri dobri hrani in v veselem druženju je čas hitro minil.

Ob 18h smo se zbrali v dvorani. Pred ogledom filma je vse navzoče - posebej nadškofa Stanislava Zoreta, gospo Berto Golob in goste iz Avstrije - pozdravil Jože Bartolj, ki je po premieri tudi vodil pogovor z nekaterimi ustvarjalci filma: z glavno igralko gospo Natašo Konc Lorenzutti, obema snemalcema, Rokom Černeličem in Anžetom Hribarjem, scenaristko Lidijo Sušnik in režiserko, scenaristko in montažerko s. Andrejo Čakš. Sogovorniki so nam zaupali kar nekaj anekdot iz časa snemanja, ob katerih smo se veselo nasmejali.

S strani navzočih gostov je bil film lepo sprejet, dvorana polna, ljudje so z zanimanjem prisluhnili tudi pogovoru o nastajanju filma. Po premieri je bila za vse obiskovalce v avli pripravljena zakuska, ki nas je v prijetnih pomenkih zadržala še kar nekaj časa. Kdor je želel, si je po predstavi DVD film lahko kupil, sicer pa je v tem času po premieri naš namen obiskati župnije, kjer bi predstavitev filma želeli pripraviti za širši krog gledalcev.

Za nami so predstavitve v Cerkljah ob Krki, Mengšu, Šentlovcu, Šentjakobu ob Savi, Mariboru, Dolnjem Logatcu, Štepanji vasi, Begunjah, Breznici, Sori in Dobu, v decembru pa so že dogovorjena srečanja v Gojačah, Štandrežu pri Gorici, Celju, Robu, na Ptuju, v Slovenskih Konjicah ...

Naša želja je, da bi se ob spoznavanju Leopoldine Brandis ljudje navdihovali in ogrevali za dobro, za sočutje in dejavno pomoč, ki jo znotraj svojih možnosti zmore vsak, in da bi se v svojih stiskah obračali nanjo tudi s prošnjo za posredovanje, saj ima priprošnja Božjih služabnikov veliko moč. ■

Sv. Frančišek Regis Clet

Povzel: Zlatko Novak

Kri mučencev je seme novih kristjanov

Frančišek Regis Clet se je rodil v Franciji v Grenoblu 19. avgusta 1748. V Misijonsko družbo je vstopil leta 1769, po mašniškem posvečenju leta 1773 pa je postal profesor moralke v škofijem semenišču v Annecyju. Zaradi obsežnega znanja so mu rekli »živa knjižnica«. Po letu 1788 mu je bilo v Parizu zaupano vodstvo novincev v glavni hiši lazaristov.

Tiho življenje in delo je uničila francoska revolucija. Prva njena žrtev je bila pariška hiša misijonarjev pri Sv. Lazarju. Ponoči 12. julija 1789 so jo izropali in razrušili. Čeprav se je divjanje pozneje nekoliko umirilo, so vendar člani Družbe, razkropljeni na vse

strani, zaslutili, da jim v domači deželi ne bo mogoče delovati. Frančišek Clet je prosil vrhovnega predstojnika, naj mu dovoli oditi v misijone na Kitajsko. V sebi je imel vse darove, ki si jih more kdo želeti: pobožnost, učenost, zdravje, ljubeznivost ...

2. aprila 1791 se je vkrcal na ladjo. Za pot na Kitajsko mu je bilo potrebno kar šest mesecev vožnje po morju in en mesec po kopnem. Eno leto je deloval v pokrajini Kiangsi. Ni hotel prehitro krščevati, ker je treba pogane na krst temeljito pripraviti. Nato so ga poslali v pokrajino Hukuang, kjer je ostal do svoje mučeniške smrti. Kristjani v tej pokrajini so bili zelo revni in Frančišek

je z njimi delil revščino. Stanoval je v borni koči, ki jo je imenoval »slamnati grad«. Kmalu je ostal v obširni pokrajini sam in zelo oslabeled. Razmere so bile tedaj zelo hude, kristjanom nenaklonjene. Misijonarji so samo skrivaj mogli opravljati svoje delo. Frančišek Clet je goreče skrbel za svojo čredo in k temu vzpodbujal tudi sodelavce; bil je učitelj in svetovalec svojim sobratom. Krasile so ga kreposti pravega misijonarja: preprostost, ponižnost, krotkost, zatajevanje, gorečnost za duše. Mnogo je trpel, duševno in telesno, a vse je prenašal potrpežljivo in vdano. Hrepenel je po mučeništvu. Že v življenju je užival sloves svetosti. Mnogi so se zatekali k njemu po pomoč in pripovedovali so o čudežih, ki so bili sad njegovih molitev. Imel je tudi dar prerokovanja.

Leta 1818 je prišlo do novega hudega preganjanja prav v pokrajini, kjer je on deloval. Čez čas so ga zajeli, zelo mučili in vrgli v ječo. Kristjane, ki so bili v isti ječi, je tolažil, spodbujal k stanovitnosti in jih spovedoval. Bog jim je naklonil celo to milost, da so večkrat prejeli sveto obhajilo, ki jim ga je skrivaj prinesel neki kitajski duhovnik.

Frančiška Cleta so obsodili na smrt. 18. februarja 1820 so prišli ponj v ječo. Poprosil je še za trenutek, da bi se nekaj na tihem pogovoril z misijonarjem Konom. Še enkrat je prejel od njega sveto odvezo in radosten odšel na morišče. Zunaj mesta so ga privezali na križ in ga zadavili z vrvo, vendar tako, da so vrv dvakrat popustili, šele ob tretjem zategu je njegova duša splavala v veselje svojega Gospoda.

Papež Leon XIII. ga je skupno z drugimi 12 mučenimi kitajskimi misijonarji 27. maja

1900 prištel med blažene, med svetnike pa 1. oktobra 2000 Janez Pavel II. Njegovo telo so leta 1869 prenesli v misijonsko hišo k Sv. Lazarju, kjer počiva v kapeli nasproti grobu Janeza Gabriela Perboyra.

Iz spisov Frančiška Regisa Cleta

Iz treh niti spleteno vrvico je težko pretrgati. Te besede nam v prisposodbi povedo, da je povezanost in edinost src najboljša pot, po kateri lahko katero koli delo srečno končamo. Če je edinost src potrebna pri vsakem delu, je tem bolj pri nadnaravnem opraviu, ki je namenjeno reševanju duš; saj imenuje sv. Gregorij vodstvo duš umetnost vseh umetnosti. Zato bodimo vsi složni in edini pri vodstvu naših ovac, da bodo tako res ena čreda, kakor je tudi samo en pastir, Gospod Jezus Kristus.

Sicer pa vsi ti in kateri koli drugi spisi ne bodo veliko ali prav nič pomagali, če ne bomo pred svojimi ovcami nastopali kot Božji služabniki in upravitelji Božjih skrivnosti, tako da jim bo vsak izmed nas lahko s sv. Pavlom dejal: Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov. Ne pozabimo besed: Za koga bo dober, kdor je zase slab? Glejmo torej, da pod pretvezo neurejene gorečnosti s svojim delom za druge ne porabimo vsega svojega časa. Držimo se zgleda apostolov, ki so rekli: Mi pa se bomo posvetili molitvi in oznanjevanju nauka. Zato zvesto opravljajmo običajne pobožne vaje: premišljevalno molitev, posebno spraševanje vesti; branje Svetega pisma Nove zaveze, branje iz kakšne duhovne knjige, vsako leto duhovne vaje itn. Ne bodimo kot kanali, ki vso sprejeto vodo oddajajo, temveč kot izviri, ki dajejo iz svojega preobilja. Bodimo vernikom zgled v besedi, v vedenju, v ljubezni, v čistosti. ■

Ob koncu leta

Franc Sodja CM (Iz knjige *Minute v tihoti*)

In potem pride konec. Ne strašni konec. Čudoviti konec. Če sem dal pravo vsebino svojemu življenju, potem moram samo hrepeneti, da se tudi moja življenjska molitev dokonča, kot sklepamo toliko molitev v svojem krščanskem življenju: Po Kristusu, našem Gospodu.

Tak naj bo konec današnjega dneva in vsakega dneva!

Tak naj bo konec vsakega mojega leta: če je še kaj let življenja pred menoj.

Tak naj bo konec mojega življenja, pa kadarkoli pride.

Tak naj bo konec svetovne zgodovine.

Danes se bodo mnogim razblinile krščanske misli v veseljačenju. Koliko lepše bi bilo za kristjane, če bi v svetem molku dokončali leto in pričeli novo.

Saj jutri bo isti dan, isto leto. Občutek pa je, da nekaj dokončujemo in pričenjamo na novo.

Gospodarska podjetja delajo bilance. Če jaz naredim obračun preteklega leta, kakšen je? Pred menoj so vse nezvestobe, vse slabosti in grehi, vsa opuščanja, ko je bilo toliko priložnosti za izkazovanje dobre.

Bil pa bi nehvaležen, če ne bi istočasno priznal vseh milosti, ki niso moje, temveč Božje. Če jih ne bi priznal, bi ne priznal resnice in bi delal krivico Bogu.

Kaj naj rečem drugega kot: hvala! Danes bodo po cerkvah peli *Te Deum* – Tebe, Boga, hvalimo.

Da: hvala za bivanje, za vero, za milosti, za odpuščanje, za preizkušnje, za trpljenje ... V ozadju vsega je tvoja ljubezen.

Vse poklanjam, prav zdaj ob koncu leta se vsega darujem »po Kristusu, našem Gospodu. Amen.«

Naj se zgrne nad menoj veliki sveti molk tvojega bivanja, tvoje ljubezni! ■

»Od grofične do služabnice«

Usmiljenke in Marijine sestre so omogočile izid igrano-dokumentarnega filma o Božji služabnici sestri Leopoldini Jožefi Brandis z naslovom Od grofične do služabnice. Premiera je bila 9. 9. 2018 v Ljubljani. Sestre so pripravljene priti v vaš kraj, predstaviti 57-minutni film in odgovoriti na morebitna vprašanja.

Za ustrezní termin se lahko dogovorite po mailu ali telefonu:
andreja.caks@usmiljenke.si / 040 828 242
ali zdenka.prevolsek@rkc.si / 041 863 892

Božično voščilo

Odprimo svoja srca za Človeka,
pripravimo Mu ognjišče, toplo in prijetno,
ter Ga z gorečnostjo ponesimo v svet,
kjer naj odrešuje nas vse!

Blagoslovljen božič!

Uredništvo Vincencijeve poti

